

[Økonomi- og budgetministeren.]

med her. Men vi får jo lejlighed til at se, når vi nu fremsætter vore forslag, hvor oprigtig spareviljen er.

Det er blevet sagt, at vi har opbrugt lovreserven, og det er rigtigt, at med den lovgivning, som vi har foreslået, og som vi formoder folketinget vedtager, er der disponeret over lovreserven for 1972-73 i det store og hele. Men det er også rigtigt, at vi regner med besparelser inden for finansåret 1972-73, som vil gøre det muligt, såfremt folketinget beslutter det, alligevel at kunne disponere i tilfælde af ny lovgivning. Jeg tror, at det rigtigste vil være, at det, vi kan spare i 1972-73, i størst mulig udstrækning bliver forbeholdt kasseoverskuddet. Men folketinget kan naturligvis ikke totalt være afskåret fra at fortsætte en reformlovgivning; dog mener jeg, at reformlovgivningen fortrinsvis bør omfatte de områder, der ikke er særlig kostbare i den nærmeste tid.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Diskussionen om dette med den disponible indkomst og procenten deraf vil jeg gerne lige komme med et supplement til. Enkelte talere har anført 1970 med 62,8 pct. og en anden taler, jeg tror, det var hr. Poul Schlüter, nævnte med rette procenten 61,4 for 1971. Det er altså, en tilbagegang fra 1970 til 1971, og hvis der ikke skete det, som nu altså sker i dag, at vi vedtager visse forbedringer, ville procenten være faldet til 59,4 for 1972. Så kan man godt komme og fortælle, at der er tale om fremgang, men det er der altså ikke, hvis man kigger på tallækken for de seneste år.

I perioden fra midten af 1950'erne og op til slutningen af 1960'erne har der været tale om fremgang, det er korrekt; men det svarer jo ganske til intentionerne i samtlige politiske partier, så det er der da ingen grund til at være ked af, tværtimod.

Må jeg sige til den konservative ordfører, fru Ulla Worm, at det lyder vældig smukt, når hun udtrykker al denne sympati. Men det er som i revyvisen: man har sympati, men man har ikke noget at have den i, og derfor vil man ikke være med.

En række af de problemer, som fru Nathalie Lind har rejst, er problemer, som vi

skal beskæftige os videre med i socialudvalget med henblik på gennemførelsen af lovforslag nr. 224, 225 og 226, de såkaldte EF-følgelove, altså spørgsmålet om pensionstillægget og spørgsmålet om skatteklemproblematikken. Der og i anden forbindelse vil vi få lejlighed til at drøfte disse ting.

Må jeg lige sige i diskussionen om forhandlingsretten, som vi nu alle glæder os over, at det, der ligger i § 37 a, ganske svarer til det, socialdemokratiet rejste over for den tidligere socialminister, og nu bliver det altså realiseret. Vi er glade for, at mange har befordret det hen ad vejen, men det er altså kun en konsekvens af vores holdning fra 1971.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Det virker, synes jeg, næsten tragikomisk, når økonomi- og budgetministeren i dag gør et nyt forsøg på at få os til at tro, at planen om, at det lovforslag, der om et øjeblik skal til afstemning, skulle tages af bordet, var frihåndstegning, som ingen kunne have et ansvar for dengang. Forslaget kom fra økonomiministeriet. Økonomiministeren havde ingen indvendinger imod det. Det havde under kulegravningen fået tilslutning fra to særdeles fremtrædende medlemmer af den socialdemokratiske partigruppe, ja, vel de to vigtigste, når det drejer sig om en sag som denne: gruppens formand og finansudvalgets formand. Hvis man i dag vil have os til at tro, at det bare var noget, som man teoretisk snakkede og drøftede lidt, og der blev skrevet lidt breve mellem økonomiminister og socialminister, men at det sandelig ikke var noget; nogen skulle tage højtideligt, for man skriver jo om så meget, må jeg sige, at det er der ikke et barn, som kan tro på længere.

Jeg må fastslå; at det var én ganske bestemt omstændighed, som førte til, at ledende socialdemokratiske ministre fortrød, at de var gået ind for tanken om ikke at gennemføre dette 300 mill. kr.s udgiftsforslag. Der var én mistelten, man ikke havde taget i ed, og det var SF. Man mente, at man havde taget hr. Morten Lange og hr. Poul Dam i ed, men man havde ikke taget resten af SF's gruppe i ed. Det er kernen i den sag, og derfor har jeg ret, når jeg hæv-